

gendo, sed non in pnb'icis. Verum, cum odiosa mihi & violenta nimis hæc hujus dabii solutio videatur; ideo brevitatis amore series dico L.B. ad Arum. ex.1.tb.23. Bachov. ad Treutl. v.1. disp.2.tb.2. lit.D. U. gepaur. ex.2.q.12. prolixissimè ea omnia dissentientes remittere. De Tabulariis tandem debitantur Doctores nostri liberis an servi iidem assignari debeant? Liberos eos fuisse ex l. ult. & si mens. fals. mod. dix. non improbabiliter colligi potest. Servos vicissim eos fuisse ex l. 1. & ult. C. de serv. Reipubl. manum. & l. 3. C. de tab. & scrib. disertè satis constat. Quid itaq; in hoc legum dispensu certi statuendum? Remitto Lectorein ad Bachov. ad Treutl. v.1. disp. 2. th. 2. lit. D. Dn. Zogl. de Jur. Majest. ex.6.tb.41. & seq. Et hæc de summa i.e. principia personarum divisione dicta sunt. Ad §. I.

VII. Cum autem personæ tanquam subjecta à libertate vel servitute tanquam forma denominante dicantur liberae vel servat; ideo Imperator utriusq; definitionem initio proponere voluit in §. 1. & 2. ht. Definitio libertatis resolvi potest in genus & **Definitio libertatis differentiam.** Genus est *facultas naturalis.* Cur autem non potius juris naturalis? Cùm in leg. 4. π de J. & J. disertè dicatur, jure naturali omnes liberos nasci, nec esse notam manumissionem, cum servitus esset incognita. Verum diversa, cui vox libertatis obnoxia, significatio totam perimet, si qvæ subest, difficultatem. Qvod si enim materialiter ea accipiatur pro potentia nobis congenita aut à natura nobis data, facti magis quam juris dicenda, eoq; significatu omnes homines pr. Inst. de libert. natura liberi dicuntur, & libertas recte per facultatem describitur. Si vero formaliter eadem consideretur, pro peculiari aliquâ conditione civili & ipsi servituti coart ad ista facta juris magis quam facti asserenda. Postquam enim servitus jure Gentium introducta, libertas, qvæ facultatis ante erat & potentia naturalis, juris esse cepit. Hillig. Donell. enycl. lib. 2. c. 11. lit. D. Dn. Struv. Synt. jur. cir. ex. 3. tb. 8. A Fab.. Jurispr. Pap. 3. pr. 3. Franzk. comm. ad Dig. de Stat. hom. n. 11. Rebh. hod jur. p. 77. Sic cuiq; barbam & capillos habere, non ex lege a iqvâ aut instincto sed natura licet. Qvod si vero plebeji aut alterius certe conditionis homines barbam tondere jubeantur, reliqui, qvos edictum illud non concernit. jure peculiari barbam & capillos habere incipient, uia hoc negonum istiusmodi exemplo